

Божият странен акт

Ейдриън Ибънс

Божият странен акт

Специална благодарност на моята съпруга Лорел и скъпият ми приятел Крейг Джоунс, за това че ме насърчиха да напиша тази книга.

Благодарности и на Денис Грант за проучванията и идеите, които предостави за написването на тази книжка.

Благодарности и на Тревор и Сара, Джута, Гари, Деян, Джеф и Игор за тяхното насърчение и подкрепа във връзка с тази тема.

maranathamedia.bg

Съдържание

Един гневен и яростен Бог	3
Мислите на Бога не са като нашите мисли	5
Божият странен акт?	6
Ние се променяме чрез гледане	7
Времето на Якововата скръб	10
Мечът на Господ	13
Планината Ферасим	16
Какво причинява пролом или дупка в стената?	21
Гневът и яростта на Бога	24
Проблемните области създали пролома	27
На кръста Исус стои в пролома	29
Гаваон	31
Силата на Бога	32
Градушка и огън	35
Как Христос е бил поразен с градушка на кръста?	39
Триумфът на светлината над тъмнината	44
Слънцето и луната остават неподвижни	46
Божият странен акт	48

Един гневен и яростен Бог

След като прочетат някои текстове от Библията, много хора започват да се съмняват дали ще бъдат спасени и дали отиването в небето всъщност би било добро нещо.

Бит. 6:7 И ГОСПОД каза: Ще изстребя от лицето на земята човека, когото създадох — от човек до добитък, до пълзящи и до небесни птици — понеже се разкаях, че ги направих.

Вт. 29:23 И че цялата земя е сяра и сол, пожарище, не се сее, нито ражда, нито никне на нея някаква трева, както след разорението на Содом и Гомора, Адма и Цевоим, които ГОСПОД разори в гнева Си и в яростта Си.

Истр. 13:9 Ето, Денят на ГОСПОДА идва жесток, с ярост и пламенен гняв, за да направи земята пуста и да изстреби от нея грешниците ѝ.

Пстр. 78:47-51 Порази лозята им с град и черниците им — със слана. Предаде и добитъка им на град и стадата им — на мълнии. Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда — нашествие на ангели на злото. Изравни път за гнева Си, не пощади душата им от смърт, а предаде живота им на мор. Порази всеки първороден в Египет, първата рожба на мъжествеността им в шатрите на Хам.

Откр. 14:9-11 И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божията ярост, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му, и ще бъде мъчен с огън и сяра пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем, нито който и да е друг, който приема белега на името му.

Това са само няколко примерни текстове, които говорят за яростния гняв на Господ и милионите хора, които изглежда са били убити от Бога след като Той очевидно не е успявал повече да удържи яростния Си гняв.

Добавете към този пъзел и инструкцията, която Бог дал на Мойсей, когато Израил бил събран при планината Синай.

Иzx. 19:12-13 И постави прегради наоколо за народа и кажи: Внимавайте да не се качите на планината, нито да се допрете до полите ѝ! Който се допре до планината, непременно да се умъртви. Ръка да не се допре до нея. Да се убие с камъни или със стрели, било то животно, или човек -- да не остане да живее. Когато тръбата затръбни дълго, тогава нека се качат на планината.

Каква била причината за тази инструкция?

Иzx. 19:18-22 А Синайската планина беше цяла в дим, защото ГОСПОД слезе на нея в огън. И димът ѝ се издигаше, като дим от пещ, и цялата планина се тресеше силно. И тръбният глас ставаше все по-силен. Мойсей говореше и Бог му отговаряше с гластр. И ГОСПОД слезе на върха на Синайската планина. И ГОСПОД повика Мойсей до върха на планината и Мойсей се изкачи. Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: Слез и предупреди народа да не се спусне към ГОСПОДА да гледа, и да паднат мнозина от тях. Също и свещениците, които се приближават при ГОСПОДА, нека се осветят, за да не ги нападне ГОСПОД.

Неинформираният читател би открил, че не е прекалено трудно да стигне до заключението, че Бог има проблем с преодоляване на гнева Си и се нуждае от вземане на цялостни мерки, за да спаси хората от избухливата си природа, която може да експлоадира и да унищожи хората в случай, че не са внимателни. Как примиряваме тези записи на Библията със следните твърдения?

Иzx. 34:6 ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, дълготърпелив и многомилостив, и истинен.

Ер. 31:3 ГОСПОД ми се яви отдалеч и каза: Да, с вечна любов те възлюбих и те привлякох с милост.

Тези два текста изглежда са в абсолютен конфликт с предишните. Дали

разрешаването на този конфликт е важно? Ако не направим това, ще живеем с постоянния страх от един отмъстителен Бог, който е готов да избухне и да ни убие, или пък ние ще Го убием в умовете си, избирайки да вярваме, че Бог не съществува. В обратния случай можем да мислим, че понеже Бог е любов, Той просто ще спаси всички. Това не е ли типичното „от трън та на глог“? Макар отричане съществуването на един непоследователен и тираничен Бог да е напълно разбираемо, сигурни ли сме, че имаме правилен прочит, и възможно ли е да пропускате част от историята?

Мислите на Бога не са като нашите мисли

Това че можем да стигнем до заключения само от информацията, която имаме пред себе си е самодоказваща се реалност. Естествена слабост на човечеството е да стигаме до заключения преди да имаме достатъчно информация. Както мъдрият Соломон ни казва:

Пр. 18:13 Да отговаря някой, преди да чуе, е безумие и позор за него.

Пр. 12:15 Пътят на безумния е прав в собствените му очи, но който е мъдър, слуша съвети.

Този въпрос изисква търпение, за да може парченцата да бъдат сглобени внимателно. Както пише пророк Исаия:

Ис. 55:7-9 Нека остави безбожният пътя си и човекът на греха — помислите си; нека се обърне към ГОСПОДА и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро. Защото Моите помисли не са като вашите помисли и вашите пътища не са като Моите пътища, заявява ГОСПОД. Защото, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли — от вашите помисли.

Преди да сме в състояние да оценим честно характера на Бога, трябва да признаем, че сме наследили една естествена склонност да Го мразим. Затова и Неговите мисли и начинът по който Той работи с нас често изглеждат мистериозни и объркващи.

Римл. 8:6-7 Понеже стремежът на плътта е смърт; а стремежът на Духа – живот и мир. Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.

1 Кор. 2:14 Но естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се преценява духовно.

Плътският (или естествен) човек взема думите на Бога и ги изопачава и извърта така че да бъдат против Него. Той прави това, защото сърцето му е във война с Бога и Неговите заповеди. Спомнете си, че Сатана е започнал своята война с Бога, посредством един (процес и) стремеж за подобряване и подкрепа на Неговото управление.

Луцифер приписа причинената от него дисхармония в небето на Божието управление. Той заяви, че цялото зло е резултат от божествената администрация. Твърдеше че неговата основна цел е да подобри постановленията на Йехова. *Патриарси и пророци – стр. 42 / бълг. Гл. 1 Защо грехът бе допуснат? - Параграф 26*

Когато Адам и Ева приели думите на Сатана чрез змията, те наследили неговата враждебност към Бога. Ето защо се скрили от Него в градината, когато Той дошъл при тях. Израза на тази вражда към Бога виждаме в естественото недоверие към човешкото управление. Подразбиращо се отношение е да се смята, че правителството желае да ни навреди. Въпреки че в много от случаите това действително е така, вярно е също, че народите подхранват това очакване в децата си и често резултатът е, че така те предзадават характеристиките на бъдещите си водачи.

Божият странен акт?

Един от начините чрез които хората се опитват да разрешат напрежението между любящия и отмъстителния Бог е осланияки се на предположението, че обикновено Бог е с любящо естество, но в много екстремни обстоятелства се променя за кратко, за да възстанови хармонията във вселената. Това Негово дело е смятано за странно. Това е дело, което се явява странно за един иначе любящ Бог. От друга страна,

едно такова дело изглежда съвсем естествено за нас. Да търпиш страдание от друга личност за известно време и след това да избухнеш в ярост и гняв, за да я унищожиш – това е напълно нормално за човечеството и въобще не е странно.

Е тогава, дали Бог извършва нещо странно за Него, което обаче за нас е съвсем естествено? Дали Той става като хората, за да се справи с враговете Си? Това само по себе си е странно. Христос нарича Сатана убиец отначало, (Йоан 8:44). Дали последната дума на Бога в края е да се превърне в убиец? Ако един човек убие друг, той е считан за убиец до края на живота си. Щом веднъж е въввлечен в акт на убийство, това става част от неговия характер. Той може да се покае, да съжалява и да иска прошка и промяна на пътищата си, но той все пак е убил и затова е познат като човек, който е убивал. Как това повлиява вечния Бог - Онзи, който никога не умира? Ако Бог е отговорен лично за смъртта на милиони хора, тогава Той по дефиниция е убиец; това става част от Неговия характер и персоналност. Издигне ли веднъж ножа и запали ли огън под телата на хората, Неговият характер става характер на убиец. Как може да се твърди, че последният враг за побеждаване е смъртта, ако смъртта стои на трона? В такъв случай не триумфира ли смъртта? Когато спасените жители на вселената виждат една картина на Бога, като такъв който издига мощна ръка срещу враговете Си, за да ги убие лично; тогава Той не би ли могъл да реши да направи това и в бъдеще? И ако смъртта царува на трона в лицето на Бога, тогава няма ли гледането към един такъв Бог да преобразява по същия образ? Това не ни ли води до самия център на човешката дилема; ние умираме, защото виждаме в Бога, в който вярваме смърт? Обмислете това внимателно.

Ние се променяме чрез гледане

2 Кор. 3:18 А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух.

Какво виждаме, когато поглеждаме в очите на Господ чрез вяра?

Виждаме ли смърт в Неговата Личност? Виждаме ли меч в ръката Му, издигнат за посичане на бунтовниците? Тогава, виждайки това и ние ще вършим подобно. Както израилтяните в пустинята, които вярвали, че Бог иска да ги убие, ние също умираме, защото вярваме в един Бог на смъртта и унищожението. Не сме ли наследили това от първите си родители? Как изтълкували те следните думи?

Бит. 2:17 Но от дървото за познаване на доброто и злото, от него да не ядеш, защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш.

Дали прочитаме това с идеята: “Ако докоснете дървото ми, ще ви убия!”, или същото би могло да се разбере така:

Избирайки да действате извън волята ми, вие вярвате, че аз не съм загрижен от сърце за най-добрия ви интерес, и понеже съм единствения ви живот, (Вт. 30:20; Кол. 3:4), обръщайки се от мен, вие се обръщате към смъртта.

Мъдрецът го изразява по следния начин:

Пр. 8:36 А който ме пропуска (съгрешава срещу мен), вреди на душата си. Всички, които ме мразят, обичат смъртта.

Чрез изопачаване смисъла на Божиите думи в градината - направени да означават, че Бог ще убие престъпника – човекът поставил смъртта на трона и овластил нейния автор Сатана с власт над вселената. Всеки път, когато приписваме на Бога желанието за убийство, подсигуряваме собственото си унищожение, защото чрез гледане ние се променяме. Точно това се е случило с Израил.

Числа 14:2-3 И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет?

Числа 14:27-29 Докога ще търпя това зло общество, което роптае

против Мен? Чух роптанията на израилевите синове, с които роптаят против Мен. **Кажете ми: Жив съм аз, заявява ГОСПОД — наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми! Трупите ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен.**

Всеки грешник носи в себе си съзнанието, че е достоен за смърт.

Римл. 1:28-32 **И понеже те отказаха да познават Бога, Бог ги предаде на развратен ум** – да вършат това, което не е прилично, изпълнени с всякакъв вид неправда, блудство, порочност, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, свадливост, измама и злонамереност; клюкари, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, изобретатели на злини, непокорни на родителите си, безразсъдни, вероломни, без естествена обич, немилостиви; **които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт**, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат.

Дълбоко вътре в себе си ние знаем, че като грешници сме достойни за смърт, и нашият живот на самоунищожение разкрива това. Но в своите бунтовни умове ние приписваме смъртта на дело, което е извършвано от Бог.

Яков 1:14-15 А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а **грехът**, като се развие напълно, **ражда смърт**.

Вместо да приемем, че нашият грях е този, който докарва смърт, ние скоро избираме да вярваме, че Бог причинява смърт и затова можем да подхранваме недоволство спрямо Него и да станем осъдителни (развратени) в умовете си. Когато човек отказва да приеме, че смъртта е резултат изцяло от неговите собствени дела, той прехвърля делото на унищожението от себе си към Бога. Този начин на мислене всъщност създава фалшив бог в умовете ни - един идол. Така поставяме на трона в умовете си този идол и предаваме това идолопоклонство на следващото поколение, така че и те да могат да се покланят на смъртта и да умрат.

Бог е автор само на живота. Сатана е авторът на смъртта.

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец...

Пстр. 4:2 Човешки синове, докога ще обръщате славата ми в безчестие? Докога ще обичате суета и ще търсите лъжа?

1 Йоан 1:5 И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина.

Йоан 1:4 В Него беше живот и животът беше светлината на хората.

Бог не унищожава никой човек. Всеки, който бъде унищожен, ще е унищожил сам себе си. Всеки, който потиска изобличенията на съвестта посява семената на неверието, а те ще произведат сигурна жетва. *Нагледните уроци на Христос - стр. 84 / бълг. Притчи Христови – Гл. 6 Други уроци от сеенето на семето - Параграф 14*

Бог не застава пред грешника като ексекUTOR на присъдата за извършеното престъпление, но оставя отхвърлилите Неговата милост на самите себе си, за да пожънат посятото. Всеки отхвърлен лъч светлина, всяко презряно или незачетено предупреждение, всяка страст, на която се отдава човек, всяко престъпване на Божия закон е семе, носещо сигурната си жетва. Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без каквато и да е сила, с която да владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана. *Великата борба – стр. 36 / бълг. Гл. 1 Унищожението на Ерусалим/Предсказания за участи на света - Параграф 46*

Времето на Якововата скръб

Сега, когато осигурихме един общ поглед по този въпрос, нека го разгледаме по-подробно в Писанието. Нека внимателно да помислим върху библейския текст, който говори за Божия странен акт по време на Якововата скръб, която е точно преди Второто идване на Христос.

Ис. 28:21 Защото ГОСПОД **ще стане** както на хълма **Ферасим**, ще се **разгневи** както в долината **Гаваон**, за да направи делото Си, **чудното Си дело**, и да извърши работата Си, **удивителната Си**

работа.

Контекстът на този пасаж се отнася за времето, когато Христос ще приключи застъпническото Си дело в небесното светилище.

Стремящите се да угнетяват и погубват народа Му ще бъдат споходани от Божиите наказания. Неправедните не разбират дълготърпението на Господа и стават дръзки в престъплението, но присъдата им е не по-малко сигурна и ужасна, въпреки че е отлагана. **“Защото Господ ще стане както на хълма Ферасим, ще се разгневи както в долината Гаваон, за да извърши работата Си, пречудната Си работа, и да изпълни делото Си, удивителното Си дело”** (Исая 28:21). За нашия милостив Бог наказанието е “странно” дело, чуждо за Него. “Заклевам се в живота Си, казва Господ Йехова, не благоволя в смъртта на нечестивия...” (Езекиил 33:11). Господ е “жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вярност..., прощава беззаконие, престъпление и грях”. Макар че “никак не обезвинява виновния”. “Господ е дълготърпелив и велик в сила и никак няма да обезвини нечестивия” (Изход 34:6, 7; Наум 1:3). Чрез страшни, но справедливи дела Той ще защити и възстанови авторитета на Своя потъпкан закон. За строгостта на отплатата, очакваща престъпника, може да се съди по това, че Господ не желае и не бърза да изпълни справедливата присъда. Нацията, към която проявява такова дълготърпение и която не иска да поразни, докато не е превишила мярката на нечестие в очите на Бога, най-сетне ще изпие чашата на гнева без милост.

Когато Христос преустанови Своята посредническа служба в светилището, над онези, които се покланят на звяра и на неговия образ (Откр. 14:9, 10), ще се изсипе обилен гняв. *Великата борба – стр. 627 / Гл. 39 – Време на скръб - Параграф 38*

Забелязваме, че издигането на Господ в Ис. 28:21 е едно издигане в защита на Неговия народ срещу желаещите да го унищожат. Тази идея е спомената също и в Данаил 12-та глава.

Дан. 12:1 И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, който се застъпва за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е била — откакто съществува народ до

онова време. И в онова време твоят народ ще се избави — всеки, който се намери записан в книгата.

Тогава изпълнението на това странно дело се отнася за надигането на Христос в едно дело на защита на Неговия народ. Какво друго можем да научим за това дело, когато Исус приключва застъпническата Си служба?

След това видях, че Исус нямаше да напусне Светая Светих, докато всеки човешки случай не бъде решен било за спасение, било за унищожение. Видях, че Божият гняв не може да дойде, преди Исус да е приключил Своето дело в Светая Светих, преди да е съблякъл свещеническата си одежда и да е облякъл дрехата на възмездието. След това Исус ще се оттегли от мястото си на посредник между Бога и човека и Бог повече няма да мълчи, но ще излее гнева си над отхвърлилите Неговата истина. **Видях, че гневът на народите, Божият гняв и времето за съдене на мъртвите са три отделни и различни неща, които ще следват едно след друго.** Видях също че Михаил не се е повдигнал, че времето на скръбта, каквото никога не е било, още не е започнало. Сега народите се разгневяват, **но когато завърши делото Си в Светилището, нашият Първосвещеник ще се повдигне и тогава ще се излеят седемте последни язви.**

Видях, че четиримата ангели задържат четирите ветрове, докато не завърши Исусовото дело в Светилището и тогава ще дойдат седемте последни язви. Те ще разгневят грешните против праведните. Те смятаха, че ние сме им докарали Божиите наказания и че ако успеят да освободят земята от нас, язвите ще престанат. Излезе указ светиите да бъдат избити, което ги накара да викат ден и нощ за спасение. **Това бе времето на Якововата скръб.** *Ранни писания – стр. 36, 37 / бълг. Опитности и видения – Запечатването – Параграф 1, 2*

Когато Исус напуска светилището, тъмнина покрива жителите на земята. През това ужасно време праведните трябва да живеят без застъпник пред очите на един свят Бог. **Въздържашата сила над нечестивите е премахната, и Сатана има пълен контрол над окончателно провинилите се. Божието дълготърпение е свършило.** Светът е отблъснал Неговата милост, пренебрегнал е Неговата любов и е потъпкал закона Му. **Неправедните са**

преминали границите на своето благодатно време; Божият Дух, на Когото постоянно са се съпротивлявали, най-после се е оттеглил от тях. Незакриляни повече от Божествената благодат, те са без защита пред лукавия враг. Тогава Сатана ще тласне жителите на земята към една последна голяма скръб. Когато Божиите ангели спрат да обуздават свирепите ветрове на човешките страсти, всички елементи на борба ще бъдат пуснати на свобода. Целият свят ще бъде въвлечен в гибел, много по-страшна от сполетялата древния Ерусалим. *Великата борба – стр. 614, Параграф 1 / бълг. Гл. 39 Време на скръб - Параграф 3*

Когато Исус напуска светилището, четирите ангела задържащи четирите ветрове отпускат тези ветрове. Това дава пълен контрол на Сатана над нечестивите, което му позволява да тласне света към една последна, голяма скръб. Нека внимателно проследим процеса, чрез който приключва Божието търпение (или дълготърпение): “Въздържащата сила над нечестивите е премахната, и Сатана има пълен контрол над окончателно провинилите се.” (*Великата борба – Гл. 39 Време на скръб - Параграф 3*)

Мечът на Господ

След продължително отхвърляне и съпротива, последните капки от Божия Дух най-накрая са отказани. Духът, който е символизиран чрез вода, е пресушен в нечестивите, и душата пресъхва напълно. Изключително важно е, че думата за меч в Стария завет означава също *суша*.

Исус Навин 5:13 И когато Иисус беше при Ерихон, той вдигна очите си и погледна, и ето, срещу него стоеше мъж с гол меч в ръката Си. И Иисус пристъпи към него и му каза: От нас ли си, или от враговете ни?

Кереб, ке'-реб

От еврейски 2717; **суша**; също и режещ инструмент (от неговия унищожителен ефект), като нож, меч, или друго остро сечиво: - брадва, кама, нож, мотика, меч, инструмент.

Мечът на Господ е Словото на Бога.

Еф. 6:17 **Вземете също шлема на спасението и меча на Духа, който е Божието слово.**

Откр. 1:16 **И в дясната Си ръка имаше седем звезди, и от устата Му излизаше меч, остър и от двете страни, и лицето Му светеше, както свети слънцето в силата си.**

Ис. 66:16 **Защото с огън и с меч Си ще се съди ГОСПОД с всяка плът и убитите от ГОСПОДА ще бъдат много.**

2 Кор. 10:3-5 **Защото, макар и да живеем в плът, ние не воюваме по плът. Защото оръжията, с които воюваме, не са плътски, а силни пред Бога за събаряне на крепости. Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога, и пленяваме всяка мисъл да се покорява на Христос.**

Евр. 4:12 **Защото Божието слово е живо, действено, по-остро от всеки двуостър меч, като пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и е съдия на помислите и намеренията на сърцето.**

Цялото небе се сведе, за да види и да се зарадва на мъдростта на безподобната, необхватна любов. Удивени, апостолите възкликнаха: “В това е любовта!” Те приеха дадения дар. И какво последва? **Мечът на Духа, изострен току-що със сила и окъпан в небесна светлина**, пресече пътя на неверието. Хиляди повярваха в един ден. *Деяния на апостолите – стр. 38, Параграф 1 / бълг. Гл. 4 Петдесетницата - Параграф 8*

Нашият Господ Исус не използва физически меч. Неговото Слово е по-остро от всеки двуостър меч. Той използва Словото Си, за да проправя с нежна любов път през неверието, и със същото Слово Той може с колебаещо се нежелание да отдръпне Духа Си след продължителна и решителна съпротива, и душата веднага е пресушена, закоравява се и изсъхва. Без закрила от Сатана, душата напълно се демонизира и бива използвана изцяло според сатанинската воля. Исус изпраща един предупредителен сигнал на Израил, когато проклина смокинята.

Христос изговори срещу него **проклятие на изсъхване**. “Отсега

нататък да няма плод от тебе до века” - каза Той. На другата сутрин, когато Спасителят и учениците Му пак минаха оттам за към града, **вниманието им бе привлечено от изсъхналите клони и кломналите листа.** “Учителю - каза Петър, - виж смокинята, която Ти прокле, изсъхнала!”

Учениците се бяха учудили, когато Исус прокле смокинята. Това Негово поведение им се стори необикновено. Често Го бяха чували да казва, че не е дошъл да осъди света, а светът да се спаси чрез Него. Спомниха си думите Му: “Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси” (Лука 9:55). Исус извършваше чудните Си дела само за да спасява, не и да погубва. Учениците Го познаваха само като Възстановител, Лекар. Но това дело се отличаваше от всички други. С каква цел го стори? - питаха се те.

Бог “обича да показва милост.” - “не благоволя в смъртта на нечестивия” (Михей; 7:18 Езекиил;33:11). За Него унищожението и осъждането е “удивително дело” (Исаия 28:21). **Но от милост и любов Той повдига завесата на бъдещето и открива на хората последствията от грешния начин на живеене.**

Проклинането на смокинята бе притча в действие. Това безплодно дърво, накичено измамно със зеленина, символизираше израилевия народ. Спасителят желаше да обясни на учениците Си причината и неизбежността на израилевата съдба. Затова Той придаде на дървото морални качества и го използва като тълкувател на божествената истина. *Копнежът на вековете – стр. 582, Параграф 1-4 / бълг. Гл. 64 Един осъден народ - Параграф 8-11*

Проклятието върху смокиновото дърво се състояло в пълно премахване на водата му. Това било една притча, която показвала какво щяло да се случи с израилевия народ. По заповед (или Слово) на Бога, служебните духове (святите ангели), които бдели над народа се оттеглили. Духът на Христос се оттеглил, създавайки ужасна суша (или меч), в душите на израилевите мъже.

Много пъти, когато Христос говори за духовните неща, подобно на Никодим ние сме изкушени да мислим за земните. Христос не размахва физически меч, но духовен и само чрез една проста заповед, цял един

народ бил пресушен от Духа и бил оставен пуст. Ето действието на този меч:

Мат. 23:38 Ето, вашият дом се оставя пуст.

В този момент, небесното множество веднага се отдръпнало. Духовните мускули и сухожилия на нацията веднага изсъхнали и духовната аниhilация на този народ била пълна, а Сатана поел пълен контрол над нейните жители, които отхвърлили Месията. Когато Исус напуснал храма, духовното посичане на народа било завършено. Посредством заставането на Христос в пролома и смъртта Му на кръста, щели да бъдат осигурени още 40 години преди физическата сеч. Невидимото семе щяло да роди своя видим плод с опустошителни резултати. Казано ни е, че унищожението на Ерусалим е пример за края на света.

Когато Божиите ангели спрат да обуздават свирепите ветрове на човешките страсти, всички елементи на борба ще бъдат пуснати на свобода. Целият свят ще бъде въввлечен в гибел, много по-страшна от сполетялата древния Ерусалим. *Великата борба – стр. 614, Параграф 1 / бълг. Гл. 39 Време на скръб - Параграф 3*

Това, което помага за разбирането на пасажа в Исаия 28:21 е, че действията на ставане и разгневяване са онагледени със старозаветни примери.

Господ ще стане както при планината Ферасим,
ще се разгневи както в долината Гаваон,

Планината Ферасим

Историята за планината Ферасим се намира във 2-ра книга на Царете.

2 Царе 5:17-21 А когато филистимците чуха, че Давид бил помазан за цар над Израил, всички филистимци се изкачиха да търсят Давид. И Давид чу и слезе в крепостта. И филистимците дойдоха и се разпростряха в долината Рафаим. И Давид се допита до ГОСПОДА и каза: Да се изкача ли против филистимците? Ще ги предадеш ли в ръката ми? И ГОСПОД каза на Давид: Изкачи се, защото

непременно ще предам филистимците в ръката ти. И Давид дойде във **Ваал-Ферасим** (Еврейски 1188 – множествено число за притежател на проломи) и Давид ги разби там, и каза: **ГОСПОД разсече пред мен враговете ми, както водите правят пролом. Затова той нарече онова място Ваал-Ферасим.** И те оставиха идолите си там и Давид и мъжете му ги взеха.

Когато филистимците чули, че Давид бил поставен за цар, решили да унищожат и него и Израил. Давид се обърнал към Господ за помощ и това което ни се казва е, че Господ излязъл срещу враговете на Давид като пролом или бездна във водите. Това е причината мястото да бъде наречено Ваал-Ферасим, или притежател на проломи. Разделянето на водите при Червеното море също било пролом, който бил създаден от израилевото избавление.

Дефиниция на Браун, Драйвър и Бригс:

Ферасим = “проломи”

1) планина в Палестина

1а) вероятно същото като ‘Ваал-ферасим’, което било сцена на победата на Давид над филистимците, разположена в долината Рафаим, намираща се на юг от Ерусалим на пътя за Витлеем.

Еврейско-халдейски лексикон на Гезений: разкъсване, пролом в стена. – 3 Царе 11:27, една метафора взета от случая с обсадените, които се втурнали в един град през проломите в стената, много на брой и с голямо насилие.

Проломът във водите е отдръпването на Божия Дух. Когато Бог оттегля Своя Дух, това създава пролука в защитната ограда. Когато филистимците чули звук като гръм от върховете на черниците, това ги ужасило.

2 Царе 5:24 И когато чуеш шум [Еврейски 6963 – да повикам, глас, гръм, вик] като от маршируване по върховете на черниците, тогава побързай, защото тогава ГОСПОД ще излезе пред теб, за да разбие стана на филистимците.

Същата дума е използвана и тук:

Пс. 18:13 И ГОСПОД прогърмя от небето и Всевишният издаде гласа Си [Еврейски 6963], град и огнени въглени.

Всичката смелост ги напуснала и ги обхванал голям страх. Халев и Исус също знаели, че по тяхно време се образувал пролом в защитата на ханаанците и затова казали:

Числа 14:9 Само не въставайте против ГОСПОДА и не се страхувайте от народа на земята, защото той е хляб за нас!

Защитата му се оттегли от него, а ГОСПОД е с нас; не се бойте от тях!

Понеже Давид възложил пълното си доверие в Господ, Господните ангели обградили него и хората му и ги спасили. По тази причина за Сатана е било невъзможно да премине през защитната стена. Знаем, че Сатана е имал пълен контрол над филистимците, защото е имало пролом във водите, и всичките остатъци от Божия Дух вече били изчерпани. Командирът на Господното войнство бил заповядал на ангелите да престанат да защитават филистимците. Гърмът дошъл от върховете на дърветата ги ужасил и причинил голямо объркване.

Проломът във водите е алузия за раждане. Семената, които филистимците били посели, сега щели да се родят чрез пролом във водите.

Бит. 38:29 А като дръпна назад ръката си, ето, излезе брат му. И тя каза: Какъв пролом си отвори ти? Затова го нарекоха Фарес.

Библията казва, че Давид е поразил филистимците. Но първоначалното намерение на Бога никога не е било Израил да използва меч.

Господ никога не им беше заповядал ‘да излязат да се бият.’

Неговата цел не беше те да спечелят земята чрез война, но чрез стриктно послушание на Неговите заповеди. *Патриарси и пророци – стр. 392 / бълг. Гл. 34 Дванадесетте съгледвачи - Параграф 20*

Господ все още бил с тях въпреки падението от изваждането на меча. Господ не отхвърлил Авраам, когато той взел Агар за втора жена, въпреки че това докарало големи проблеми достигащи чак до наши дни. Давид не бил в състояние да построи Божия дом, защото бил пролял

кръв, но Бог все още работил с него, защото знаел, че той е унаследил тази практика от дните на Авраам, когато той спасил племенника си Лот.

1 Лет. 22:8 Но ГОСПОДНОТО слово беше към мен и каза: Много кръв си пролял и големи войни си водил. Ти няма да построиш дом за Името Ми, защото много кръв си пролял на земята пред Мен.

Отчасти победата на Давид била наказване на греха с грях.

Самият Бог ще вземе случая в ръцете Си. Въздържашката Му сила отчасти ще бъде оттеглена от агентите на злото и ще се образува една поредица от обстоятелства, която ще накаже грях с грях. *Патриарси и пророци – стр. 728, Параграф 1 / бълг. Гл. 72 Бунтът на Авесалом - Параграф 5*

Би било грешка да се предполага, че, когато на една личност се оказва божествена помощ, това означава, че всичките ѝ действия са правилни. Давид бил под заплаха от унищожение от филистимците и Господ му помогнал; но, чак когато Христос дошъл на тази земя, мечът бил премахнат от истинската църква на Бога, със заявлението на Христос:

Мат. 26:52 Тогава Иисус му каза: Върни меч си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат.

Вековната историята на Израил правела Христовото учение трудно за възприемане. Когато Той говорел за духовното, те често си мислели за физическото.

Лука 22:36-38 И им каза: Но сега, който има кесия, нека я вземе, също така и торба; и който няма, нека продаде дрехата си и нека си купи меч, защото ви казвам, че трябва да се изпълни в Мен и това писание: “И към беззаконници беше причислен“, защото писаното за Мен приближава към своето изпълнение. И те казаха: Господи, ето тук има два меча. А Той им каза: Достатъчно е.

Иисус казал „достатъчно е“, имайки предвид, че имат достатъчно от този начин на мислене. Повече по въпроса за меча и Израил вижте в книгката *Змията разкрита при завладяването на Ханаан*.

Ключовата идея относно Ферасим се състои в това, че е имало пролом във водите, който показва отдръпване на Божия Дух по заповед на Бога. Това довежда до суша (или меч) в душата. Заради своите грехове, Израил също преживял този пролом на Божия Дух. При един случай те били спасени, понеже Мойсей застанал в бездната.

Пс. 106:23 Затова Той каза, че ще ги изстреби [заради златното теле – нарушените заповеди], ако Мойсей, избраният Му, не беше застанал [Еврейски 5975] пред Него в пролома [Еврейски 6556 Перетс], за да отвърне яростта Му, да не ги погуби.

Колективното отстъпничество на Израил при златното теле, довело до пролом в Духа, а това подготвило път за Сатана да поеме пълен контрол над всички въввлечени в отстъплението. Единственото нещо, което стояло между тези хора и смъртта, било застъпничеството на Мойсей в тяхна полза. Било невероятна милост от страна на Господ да продължи да ги защитава, тогава когато те вече не заслужавали това. Те Го обидили с поклонението си на златното теле, отхвърляйки Го и избирайки друг господар. С това те казвали на Господ: искаме да служим на този бог, а не на Теб. Той би могъл да уважи молбата им и да ги остави, но в такъв случай всички те щели да умрат. Духът на Христос в Мойсей се молил за живота им. Не че Господ има нужда от убеждаване, но милостта, която не е измолена не се възприема като необходима и затова не се и оценява.

Господ търси мъже и жени, които да позволят на Христовия Дух да живее в тях, за да се застъпват пред Него за милост. Когато усещаме нуждата от милост и молим, тогава Той ще я даде, защото Той е така милостив. Но ако няма кой да моли за това, тогава, за съжаление, Той трябва да заповяда на ангелите Си да не ги защитават повече и да позволят на Сатана да поеме пълен контрол, причинявайки по този начин едно пълно унищожение.

Какво причинява пролом или дупка в стената?

Ис. 30:8-14 Сега иди, напиши това пред тях на дъсчица, и в книга го запиши, и да остане за вечни времена, че те са [1] непокорен народ, [2] синове лъжци, [3] синове, които не искат да слушат закона на ГОСПОДА, [4] които казват на гледачите: **Не гледайте!** — и на пророците: **Не ни пророкувайте правото, говорете ни ласкателства, пророкувайте измами;** отстъпете от пътя, отклонете се от пътеката, махнете отпред нас Светия Израилев! Затова, така казва Светият Израилев: [5] **Понеже презирате това слово и се упоавате на насилие и на коварство и се опирате на тях, затова това беззаконие ще ви бъде като пролом, готов да се срине, издупчина във висока стена, чието рухване идва внезапно, в един миг.** И Той ще я строши, както се строшава грънчарски съд, разбит безпощадно, така че сред разбитите му части да не се намира парченце, с което да се вземе огън от огнището и да се гребне вода от шерната.

Ез. 22:25-31 Заговор на пророците ѝ има сред нея, като ревящ лъв, който лови плячка, [1] **поглъщат души, вземат богатства и скъпоценности,** [2] **умножиха вдовиците сред нея.** Свещениците ѝ **насилиха закона Ми и [3] оскверниха светите Ми неща,** не различиха между свято и несвято и не показаха на хората разликата между нечисто и чисто, и [4] **криеха очите си от съботите Ми;** и Аз бях осквернен сред тях. [5] Първенците ѝ сред нея са като вълци, които ловят плячка, за да проливат кръв, за да погубват души, **за да печелят неправедно.** А [6] пророците ѝ им замазваха всичко с кал, като виждаха празни видения и им пророкуваха лъжи, и казваха: Така казва Господ БОГ! — а ГОСПОД не беше говорил. [7] Народът на земята **упражняваше насилие и грабеше грабеж, и угнетяваше сиромаша и бедния, и притесняваше несправедливо чужденеца.** **И потърсих между тях мъж, който би затворил оградата и би застанал в пролома пред Мен заради земята, за да не я погубя,** но не намерих. **Затова излях върху тях негодуванието Си, довърших ги с огъня на яростта Си, въздадох пътищата им върху главите им, заявява Господ БОГ.**

Ето основните неща, които правят дупка в стената:

1. Възползване от хората за лична изгода;

2. Нарушаване на закона, бунт;
3. Оскверняване на святи неща, смесване на свято с несвято;
4. Скриване на очите от съботите;
5. Ръководителите са спечелили придобивки по нечестен начин;
6. Пророческите водачи говорят лъжи;
7. Бедните и нуждаещите се са угнетявани.

Законът на Бога осигурява защитна ограда за Божия народ. Когато хората нарушават Божиите заповеди, те създават пролом в стената. Призивът за поклонение на Господаря на съботата е основна част от възстановяването на пролома.

Ис. 58:12-14 И идващите от теб ще съградят отдавна запустелите места, ще изправиш основите на много поколения; и **ще се наречеш възстановител на развалините, възобновител на пътища за живеене**. Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и наречеш съботата наслада, светия ден на ГОСПОДА — почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков — защото устата на ГОСПОДА изговори това.

Процесът на създаване на пролома е много внимателно обяснен в следния текст:

Беше ми показано време в близкото бъдеще и онези, които Бог е предупреждавал и упреждал, и, на които е била дадена голяма светлина, но не са пожелали да оправят пътищата си и да следват светлината, че Той ще премахне от тях тази небесна защита, която ги е пазила от злата сила на Сатана; Господ със сигурност ще ги остави на себе си, да следват преценката и съветите на собствената си мъдрост; те просто ще бъдат оставени на себе си и защитата на Бога ще бъде оттеглена от тях, и няма да бъдат закриляни срещу делата на Сатана; никой, от тези които имат ограничена преценка и зрение не могат да имат силата да схванат грижата, която Бог

осъществява чрез Своите ангели над човешките деца по време на техните пътувания, в собствените им домове, докато ядат и пият. Където и да са те, Неговото око е върху тях. Те са опазвани от хиляда опасности, и всички те са невидими за тях. Сатана е заложил мрежи, но Господ е постоянно на работа, за да спаси народа Си от тях.

Но [от] онези, които нямат усещане за добротата и милостта на Бога, [онези] които отказват Неговите милостиви предупреждения, които отхвърлят Неговите съвети за достигане на най-високия стандарт на библейските изисквания, които наистина презират Духа на благодатта, Господ ще премахне Неговата защитаваща сила. Показано ми беше, че Сатана ще оплита, а после, ако може, ще унищожи душите, които е изкушил. **Бог ще търпи дълго, но Неговата милост има граница, една линия, която бележи милостта и справедливостта Му.**

Беше ми показано, че съдбите на Бога няма да дойдат върху тях директно от Господ, но по следния начин: Те поставят себе си отвъд Неговата защита. Той предупреждава, поправя, упреква и посочва единствения път към безопасност; и тогава, ако онези, които са били обекти на специалната Му грижа, продължат да следват собствения си курс на независимост от Божия Дух, след повторни предупреждения, ако изберат собствения си път, тогава Той не поръчва на ангелите Си да предотвратяват решителните атаки на Сатана срещу тях. [създаване на пролом]. Сатанинската сила е тази, която действа по море и суша, докарвайки бедствия и нещастия, и помита множества, за да си осигури плячката. Бури и вихрушки ще има и по море и суша, защото Сатана е слязъл с голям гняв. Той е на работа. Той знае, че времето му е кратко, и, ако не е въздържан, ще видим поужасни изяви на силата му, отколкото сме си представяли някога.

Елън Уайт – Ръкопис 14 – стр. 2-3

Това е процесът следван по време на язвите в Египет.

Пс. 78:43-50 когато извърши знаменията Си в Египет и чудесата Си в полето Цоан. Превърна реките им в кръв и потоците им, и не можеха да пият. Изпрати сред тях рояци мухи, които ги изпоядоха, и жаби, които ги съсипаха. Предаде и реколтата им на гъсеницата и

труда им — на скакалеца. Порази лозята им с град и черниците им — със слана. Предаде и добитъка им на град и стадата им — на мълнии. **Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда — изпращайки зли ангели между тях.** Изравни път за гнева Си, не пощади душата им от смърт, а **предаде живота им** на мор. [унищожавайки]

Вниманието ни се насочва към стих 49-ти от горния пасаж. Казва се, че Бог *изпратил* зли ангели между тях. Забележете еврейската дума за *изпращане*:

Еврейски 4917 миш-лак'-ат
Женски род на евр. дума 44916; мисия, тоест, (абстрактно и предпочитано) **отпускане**, или (конкретно и непредпочитано) армия: - разтоварвам, изпращам.

Гневът и яростта на Бога

От този стих може да се разбере, че Господ е освободил зли ангели между тях. Точно това прави проломът. Божият Дух се отдръпва и злите ангели са пуснати, за да извършат своето дело безпрепятствено. Обърнете внимание на определението за гняв, ярост и негодувание в горните стихове:

Гняв = пускане на зли ангели между тях

Ярост = душите им не са пощадени от смъртта

Негодувание = предадени са на гибел или унищожение. (Римл. 1:24, 26, 28).

Спомняме си, че Божиите мисли не са като нашите мисли и Неговите пътища не са като нашите пътища. Възможно ли е да тълкуваме Божия гняв според това как ние бихме се разгневили, когато хората ни отхвърлят и се отнасят зле с нас? Прочете значението на еврейската дума за гняв в Пс. 78:49:

Еврейски 639 *аф*

От евр. дума 599; същ. Собствено – **носът или ноздрата**; оттук лицето, а понякога личност; също (**от учестено и страстно дишане**) ярост: - **гняв** (-евно), + преди, изражение, лице, + въздържам се, чело, + [**дълго-**] **търпение**, нос, ноздра, зурла, X достоен, ярост.

Думата за гняв означава *нос* или *ноздра* в смисъл на учестено дишане заради силата на чувството; то може да е гняв, или скръб под формата на дълготърпение. Същата тази дума е използвана по следния начин:

Иzx. 34:6 ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив, **дълго** [Еврейски 750] **търпелив**[Еврейски 639] и многомилостив, и истинен,

Можете ли да си представите нашия скъп небесен Баща в момента, когато Той съзнава, че е настъпило времето да остави народа Си на тяхната собствена воля? Когато издава заповедта, дишането в ноздрите Му се засилва поради скръбта от съзнанието, че тези хора ще пострадат от ръцете на Сатана и ангелите му. Но Той трябва да уважи техния избор и да им позволи да имат изборания от тях господар.

Когато се върнем на Исая 28:21 откриваме същата мисъл изразена с думата *разгневи*.

Ис. 28:21 Защото ГОСПОД **ще стане** както на хълма **Ферасим**, ще се **разгневи** [Еврейски 7264] както в долината **Гаваон**, за да направи делото Си, **чудното Си дело**, и да извърши работата Си, **удивителната Си работа**.

[Еврейски 7264] Гневя се *рагаз*
Първичен корен; да **потреперя** (при всяка емоция на насилие, **особено гняв или страх**): - да се страхувам, ставам от страхопочитание, безпокоя, изпадам, разяждам, мърдам, провокирам, треса се, гневя се, треперя, трептя, тревожа, сърдя се.

Еврейски лексикон на Гезений: раздвижен, обезпокоен, да се движа със скръб

Думата *рагаз* може да означава *ядосан*, или *изплашен*. Контекстът определя значението, което в този случай зависи от това колко добре се познава личността. Този “рагаз” или гняв, който е изпитван от Бог, може да се види в живота на Исус, когато Той гледа към Ерусалим и възкликва: “О, Ерусалиме, Ерусалиме.” Елън Уайт описва тази сцена:

Божествена милост се изписа на лицето на Божия Син, когато задържа поглед върху храма и след това го насочи към слушателите Си. С глас, задавян от сърдечна мъка и горчиви сълзи, Той извика: “Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката прибира пилците си под крилата, но не искахте!” **Тези думи изразяват душевната борба у Исус от раздялата. В Христовия плач се излива самото сърце на Бога. Той е тайнственото прощално сбогуване на дълготърпеливата Божия любов.** *Копнежът на вековете – 620, Параграф 1 / бълг. Гл. 67 Горко на фарисеите - Параграф 34*

Величието на Небето - облян в сълзи! Синът на безкрайния Бог - смутен духом, съкрушен от мъка! Тази сцена изпълни Небето с удивление. Тя ни разкрива изключителната греховност на греха. Показва колко трудна задача е дори за Безпределния и Всемогъщия да спаси виновния от последиците на престъпването на Божия закон. *Великата борба – стр. 22 / бълг. Гл. 1 Предсказание за участта на света / Унищожението на Ерусалим - Параграф 13*

Това е *гневът* или *треперенето* на Бога, така както е изявено от Неговия Син. Това не е един Бог, който трепери заради отмъстителния Си гняв, но един Баща със съкрушено и натегнало от мъка сърце (Осия 11:8). Еврейската дума за *гняв* позволява на читателя да определи причината за Божието треперене. Божият Син разкрива, че това е едно треперене причинено от скръб и силна болка заради изгубените.

Точно преди Исус да обяви запустяването на храма, Той изброил списъка от грехове, които показват, че Израил е създал пролом.

Проблемните области създали пролома

Ез. 22:25-31	Матей 23-та глава
1. Възползване от хората за лична изгода.	Мат. 23:25 Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото чистите външността на чашата и блюдото, а отвътре те са пълни с грабеж и невъздържаност.
2. Нарушаване на закона	Мат. 23:23 Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десятък от джоджена, копъра и кимиона, а сте изоставили по-важните неща на закона – правосъдието, милостта и вярата; но тези трябваше да правите, а онези да не оставяте.
3. Оскверняване на святите неща. Смесване на свещено и обикновено	Мат. 23:16-20 Горко на вас, слепи водачи, които казвате: Ако някой се закълне в храма, не е нищо, но ако някой се закълне в златото на храма, се задължава. Безумни и слепи! Че кое е по-голямо – златото ли, или храмът, който е осветил златото?... (Безумни и) слепи! Че кое е по-голямо – дарът ли, или олтарът, който освещава дара? И така, който се кълне в олтара, се заклева в него и във всичко, което е върху него.
4. Крият очите си от съботите	Мат. 23:4. Защото свързват тежки и непоносими бремена и ги налагат върху плещите на хората, а самите те не искат даже с пръста си да ги помръднат.
5. Ръководителите са замесени в нечестна печалба	Мат. 23:16 Горко на вас, слепи водачи, които казвате: Ако някой се закълне в храма, не е нищо, но ако някой се закълне в златото на храма, се задължава.
6. Пророческите водачи лъжат	Мат. 23:28 Също така и вие отвън изглеждате на хората праведни, а отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие.
7. Угнетяват бедните и нуждаещите се	Мат. 23:14 Горко на вас, книжници и фарисеи, лицемери! Защото изпояждате домовете на вдовиците , даже когато за показ правите дълги молитви; затова ще приемете по-

Обърнете внимание как Исус се отнася към юдейския народ. Той е върховното откровение на Отец.

Йоан 14:6-10 Исус му каза: Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен. **Когато познаете Мен, ще познаете и Моя Отец;** и отсега Го познавате и сте Го видели. Филип Му каза: Господи, покажи ни Отца, и ни е достатъчно. Исус му каза: Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? **Който е видял Мен, е видял Отца;** как казваш ти: Покажи ми Отца? Не вярваш ли, че Аз съм в Отца и Отец – в Мен? Думите, които Аз ви казвам, не ги говоря от Себе Си, а Отец, който обитава в Мен, върши Своите дела.

Исус представил доказателство за Своята божествена власт. Той поучавал, предупреждавал и се застъпвал за ръководителите и народа, и накрая с мъка ги оставил. Това е и начинът по който Отец се отнася с бунтуващите се грешници.

Хората не могат безнаказано да отхвърлят милостивите предупреждения на Бога. Една вест бе изпратена от небето на земята по времето на Ной и спасението на земните жители зависеше от начина, по който те се отнесоха към нея. **Понеже отхвърлиха предупреждението, Божият Дух се оттегля от грешната раса** [направен е пролом] **и жителите на земята загинаха във водите на потопа.** По времето на Авраам милостта спря да умолява **престъпните жители на Содом** [направен е пролом] и всички освен Лот, съпругата му и двете му дъщери бяха погълнати от огъня, изпратен от небето. **Така бе и в дните на Христос.** Божият Син заяви на невярващите евреи от това поколение: **“Ето, вашият дом се оставя пуст”** (Матей 23:38). Поглеждайки назад към миналите дни, същата безпределна Сила заявява за онези, които “не приеха да обичат истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата” (2 Сол. 2:10-12). **Когато отхвърлят ученията на Неговото Слово, Бог оттегля Духа Си и ги оставя на измамните, които обичат.** *Великата борба – стр. 431 / бълг. Гл. 24 В Светая Светих*

На кръста Исус стои в пролома

Процесът е един и същ във всички тези събития. Трябва да разглеждаме събитията при потопа, Содом и Гомор, унищожението на Ерусалим и края на света като сходен процес. Най-удивителното е, че след като Исус завъртял меча на Своето Слово и заявил, че техният дом се оставя пуст, Той застанал в пропастта и се за изкачвал към хълма до кръста.

Христос трябваше да поеме гнева на Бога, който справедливо се падаше на човека. *Конфронтация – стр. 19, Параграф 3*

Христовото сърце беше пронизвано от далеч по-остра болка от тази, която причиняваха гвоздеите забити в ръцете и краката Му. Той носеше греховете на целия свят, **изгърпявайки нашето наказание – гневът на Бога срещу престъплението. Неговото изпитание включваше свирепото изкушение на мисълта, че е изоставен от Бога. Душата Му бе измъчвана от напрежението на голяма тъмнина**, да не би да се отклони от праведността Си по време на ужасното мъчение. *Избрани вести – том 3, стр. 132, Параграф 2 / бълг. Гл. 19 Въплъщението; Беше ли Христос уязвим на изкушение? Подзаглавие: Реалността на Христовите изкушения - Параграф 5*

Христос бил вдъхновил Мойсей да застане в процепа, умолявайки в полза на Израил и предлагайки да заеме тяхното място. Сега, при Своето първо идване, Той извършил точно същото нещо. Ако Израил бил приел смъртта на Христос на Неговия кръст, те не биха били разпъвани на кръстовете четиридесет години по-късно, умирайки за греховете си. Само си представете това! Дори след като бил направен пролом, Христос застанал в този пролом и поел наказанието, така че всички, които се обърнат към Него, все още да могат да избегнат унищожението, което щяло да дойде, когато на Сатана се даде пълен контрол. Каква удивителна любов е това!

Когато виждаме мъчението на Христос на кръста, виждаме един човек,

който е оставен на „милостта“ на Сатана. На кръста змията е разкрита в нейния жесток, безмилостен и унищожителен характер. Виждаме Христос в отворения пролом, когато Той извиква:

Мат. 27:46 А около деветия час Иисус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

Виждаме духовния меч на Отец използван срещу Сина Му, когато Той отдръпва Духа Си от Него. Исус разкрива този момент.

Йоан 19:28 След това Иисус, като знаеше, че всичко вече е свършено, за да се сбъдне Писанието, каза: **Жаден съм.**

Неговата жажда била повече от физическа; тя била също и духовна жажда, и Давид записва преживяването на Христос в онзи момент.

Пс. 42:1-4 Както еленът желае водните потоци, така душата ми желае Теб, Боже! Душата ми жадува за Бога, за живия Бог. Кога ще дойда и ще се явя пред Божието лице? Моите сълзи ми станаха храна ден и нощ, като цял ден ми говорят: Къде е твоят Бог? Това си припомням и изливам душата си вътре в себе си — как преминавах с множеството и отивах с тях в Божия дом с глас на радост и хваление, с множество, което празнуваше.

Когато Отец оттеглил Своя Дух, тогава Сатана изстрелял като градушка своите стрели в ума Му.

Неговото изпитание включваше свирепото изкушение на мисълта, че е изоставен от Бога. Душата Му бе измъчвана от напрежението на голяма тъмнина, *Избрани вести – том 3, стр. 132, Параграф 2 / бълг. Гл. 19 Въплъщението; Беше ли Христос уязвим на изкушение? Подзаглавие: Реалността на Христовите изкушения - Параграф 5*

Сатана измъчвал ума и тялото Му до най-крайния предел; но Христос никога не изоставил упованието в Неговия Баща. Всички оръжия на пъкъла не могли да победят Божия Син. Забелязваме, че това, което довежда до смъртта на Христос е отрищената ярост на Сатана. Отец позволил на Неговия Син да застане в пролома. Христос застанал там и в

наша полза поел пълната сила на сатанинската ярост. Алелуя, какъв Спасител!

Гаваон

Ис. 28:21 Защото ГОСПОД ще **стане** както на хълма **Ферасим**, ще се **разгневи** както в долината **Гаваон**, за да направи делото Си, **чудното** Си дело, и да извърши работата Си, **удивителната** Си работа.

Историята за Гаваон представя следното:

Исус Навин 10:5-13 **И петимата аморейски царе** — ерусалимският цар, хевронският цар, ярмутският цар, лахиският цар и еглонският цар — се събраха и се изкачиха, те и всичките им войски, и разположиха стан пред Гаваон и се биха с него. Тогава гаваонските мъже пратиха известие до Исус в стана при Галгал и казаха: Не оттегляй ръцете си от слугите си! Бързо се изкачи при нас и ни избави, и ни помогни, защото всичките аморейски царе, които живеят в хълмистата земя, се събраха против нас. И Исус се изкачи от Галгал, той и с него целият народ, годен за война, и всичките храбри воини. И ГОСПОД каза на Исус: **Не се бой от тях, защото ги предадох [дадох] в ръката ти**; никой от тях няма да устои пред теб. Затова Исус ги нападна внезапно, след като се беше изкачвал цяла нощ от Галгал. И ГОСПОД ги **обърка** [смуги] **пред Израил** и им нанесе голямо поражение в Гаваон, и ги преследва по пътя, който се изкачва към Веторон, и ги избиваше до Азика и Макида. И когато те бягаха пред Израил и бяха по нанадолнището от Веторон, ГОСПОД хвърляше върху тях големи камъни от небето до Азика и те измряха. Умрелите от камъните на градушката бяха повече от онези, които израилевите синове убиха с меч. Тогава Исус говори на ГОСПОДА в деня, когато ГОСПОД предаде аморейците пред израилевите синове, и каза пред очите на Израил: Застани, слънце, над Гаваон и ти, луна, в долината Еалон! И слънцето застана и луната спря, докато народът отмъсти на враговете си. Това не е ли записано в Книгата на Праведния? И слънцето застана в средата на небето и не побърза да залезе почти цял ден.

По времето на Исус Навин аморейците били напълнили догоре чашата на своята нечестивост. Бог вече бил оттеглил защитата Си от тях. На Авраам било разказано за бъдещето на аморейците:

Господ казал за аморейците: "В четвъртото поколение ще се върнат тук отново: защото беззаконието на аморейците още не се е изпълнило." Въпреки че този народ бил прочут с идолопоклонството и покварата си, той все още не бил напълнил чашата на своето беззаконие, и Бог нямаше да издаде заповед за унищожаването му. Хората трябваше да видят изявата на божествената сила по един забележителен начин, за да могат да бъдат оставени без извинение. Състрадателния Създател пожела да търпи беззаконието им до четвъртото поколение. И ако дотогава не се забележеше подобрение, съдбите Му трябваше да паднат върху тях.

С непогрешима точност Безкрайният все още пази запис за всички народи. Докато милостта Му е поднасяна с призови за покаяние, този запис ще остава отворен; **но когато числата достигнат определеното от Бога количество, започва служенето на Неговия гняв. Записът се затваря. Божественото търпение приключва. Милостта повече не умолява в тяхна полза.** *Свидетелства към църквата – том 5 – стр. 208, Параграф 1, 2 / бълг. Гл. 23 Божият печат - Параграф 4, 5*

Силата на Бога

За да се разбере правилно историята за Гаваон, трябва да я прочетем в светлината на Христовия кръст. Смъртта на Христос разкрива какво се случва с този който е в пролома на Божията защитна стена. Книжката *Голгота в Египет* показва подробно как язвите в Египет са били едно откровение за кръста на Христос. Страданията на египтяните разкрили страданията на Христос в предаването им на сатанинската отмъстителност. Ето едно обобщение на онези събития.

10-те язви	Кръстът на Христос
1. Змиевидният жезъл е издигнат,	Кървавата пот в градината.

за да удари върху водата, която се превръща на кръв.	Предаването Му от Юда и хората, които дойдоха с него да Го хванат с тояги (Лука 22:44; Матей 26:49).
2. Жабите	Представят лъжите, чрез които бе подсигурана присъдата на Христос (Матей 26:60).
3. Въшките	Смъртната присъда на Каяфа (Исаия 51:6; Матей 26:65).
4. Хапещите мухи	Обвинителните думи по време на съдебния процес. Подигравките и заплуването, и обидите, които се трупяха по адрес на Христос (Матей 27:30).
5. Добитъкът	Бикът представя жертвеното животно, което отиваше към смърт (Йоан 19:16; Матей 27:31).
6. Циреите	Разпъването на Христос (Матей 27:35, Йоан 19:18).
7. Градът	Поразяването на първите плодове (Изход 9:31; 1Кор. 15:23).
8. Скакалците	Поругаването и събличането на Христос – зеленото дърво. Обидите и подигравките над Христос на кръста (Матей 27:39-44; Лука 23:31).
9. Тъмнината	Мрачните часове на Христос - от 6-я до 9-я час. „Исус извика: “Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил” (Матей 27:45, 46).
10. Първородните	Първородният е убит (Матей 27:50; Кол. 1:15-18).

Цялата сила идва от Бога.

Пс. 62:11 Веднъж говори Бог, и два пъти чух това — че **силата е Божия**.

Римл. 13:1 Всеки човек да се подчинява на властите, които са над него; защото **няма власт, която да не е от Бога, и колкото власти има, те са определени от Бога**.

Деян 17:25 Нито са Му потребни служения от човешки ръце, като че ли има нужда от нещо, понеже Сам Той дава на всички и живот, и дишане, и всичко.

В тази връзка Бог учел Мойсей на един важен урок, докато го призовавал за служене:

Изх. 4:2-5 Тогава ГОСПОД му каза: Какво е това в ръката ти? А той рече: Жезъл. И каза: Хвърли го на земята. И той го хвърли на земята и жезълът стана змия и Мойсей побягна от нея. Но ГОСПОД каза на Мойсей: Простри ръката си и я хвани за опашката - и той простря ръката си и я хвана, и тя стана жезъл в ръката му -- за да повярват, че ти се е явил ГОСПОД, Бог на бащите им, Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов.

Тоягата (или жезълът) е символ на сила. С термините на царството това се нарича скипър. Христос, Синът на Бога, има скипър.

Евр. 1:8 А за Сина казва: “Твоят престол, Боже, е до вечни векове и скипърът на Твоето царство е скипър на правота.

Самият Христос също е представен като скипър.

Числа 24:17 Виждам го, но не сега, гледам го, но не отблизо: Ще излезе звезда от Яков и ще се въздигне скипър от Израил, ще порази моавските първенци и ще погуби всичките потомци на бунтовниците.

Христос е силата на Бога (1 Кор. 1:24), и е от дясната страна на Бога (Евр. 1:3). За Него се казва, че е дясната ръка на Бога, или това, което бихме нарекли “Неговата десница.”

Изх. 15:6 Десницата Ти, ГОСПОДИ, е славна в мощ; десницата Ти, ГОСПОДИ, смаза врага.

Бог казва на Мойсей, че той ще представя Бога, а Аарон ще бъде негов говорител. (Изх. 4:16)

Когато Мойсей пуснал тоягата и тя паднала на земята, силата, която била в Христос, станала змиевидна. Христос е силата на Бога. Когато Бог казал

на Сатана: “Ето всичко, което той има е в твоята власт (сила);” (Йов 1:12) Бог пукал тоягата Си на земята. Тоягата е Христос, който е принуден от Сатана да служи на неговата собствена цел, също както Сатана вдъхновил римските войници да принудят Христос да носи кръста до Голготския хълм и Го приковали на този кръст. Силата за Неговото приковаване идвала от Бога, но решението и волята за извършването идвали от Сатана.

На Сатана е дадена способността да използва Божията сила, за да унищожава, когато хората се обръщат от Божиите заповеди. Христос е силата на Бога, а когато Христовата сила се използва от Сатана за унищожение, Той е измъчван и разпъван в Неговия характер, за да може силата Му да бъде използвана по този начин. Тоягата се превръща в змия и благословената ръка, която дава живот става прокажена и докарва смърт.

Библията разкрива, че Бог е дал Египет в откуп за Израил - символ на откупа на Христос за нас.

Ис. 43:3 Защото Аз съм ГОСПОД, твоят Бог, Светият Израилев, твоят Спасител. За твой откуп дадох Египет, Етиопия и Сева — за теб.

Господ не е искал да предаде на унищожение аморейците. Той желал да им покаже милост; но, когато аморейските царе решили твърдо да унищожат Израил, след четири поколения продължително умоляване, Господ започнал да трепери от скръб при мисълта, че трябва да ги предаде на унищожителя.

Градушка и огън

Исус Навин 10:11 И когато те бягаха пред Израил и бяха по нанадолнището от Веторон, **ГОСПОД хвърляше върху тях големи камъни от небето до Азика** и те измряха. Умрелите от камъните на градушката бяха повече от онези, които израилевите синове убиха с меч.

Каква е тази небесна градушка от големи камъни? Обърнете внимание на паралелната мисъл в следните стихове:

Пс. 78:47-49 Порази лозята им с град и черниците им — със слана. **Предаде и добитъка им на град** и стадата им — на мълнии. **Изля върху тях изгарящия Си гняв, ярост, негодувание и беда — като изпрати между тях зли ангели.** Изравни път за гнева Си, не пощади душата им от смърт, а предаде живота им на мор.

Падането на градушката е паралел на изпращането или отпускането на злите ангели. Интересно е да забележим споменаването на градушка в Псалом 18. Този Псалм говори директно за смъртта на Христос на кръста.

Христос бе „презрян и отхвърлен от хората; човек на скърби и навикнал на печал.“ Бе хванат и разпънат от нечестиви ръце. **Говорейки за смъртта Му, псалмопевецът пише:** "Връзките на смъртта ме обвиха, пороните на злото ме ужасиха. Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха. В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му. Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше, въглени се запалиха от Него. Той сведе и небесата и слезе и мрак беше под краката Му. Възседна на херувим и долетя, и летя на крилето на вятъра. Направи мрака Свое скривалище, шатри около Себе Си — тъмните води, гъсти небесни облаци." [*Псалм 18:4-11*] *Ривю енд Херълд, 17-ти юли, 1900 г., Параграф 11*

Псалмът продължава:

Пс. 18:12-19 **От блясъка пред Него преминаха гъстите Му облаци, град и огнени въглени. И ГОСПОД прогърмя от небето и Всевишният издаде гласа Си, град и огнени въглени.** И изпрати стрелите Си и ги разпръсна, изстреля светкавици и ги обърка. Тогава се видяха коритата на водите, основите на света се откриха от Твоето смърмяне, ГОСПОДИ, от духането на дъха на ноздрите Ти. Посегна от горе, взе ме, извлече ме от големи води. Избави ме от силния ми враг, от онези, които ме мразеха, защото

бяха по-силни от мен. Те ме стигнаха в деня на бедствието ми, но ГОСПОД ми стана подкрепа. И Той ме изведе на широко, освободи ме, защото благоволи в мен.

Този псалм е записан също и във 2 Царе 22 глава и е написан след като Давид бил победил всичките си врагове. Както забелязваме, този псалм говори за смъртта на Христос. Ще го обобщаваме в следните точки:

1. Земята се разтресла и се разтреперила;
2. Основите на хълмовете се преместили и разтърсили, защото Той се разгневил – наскърбил. [Еврейски 2734];
3. Дим излязъл от ноздрите на Господ;
4. Поглъщащ огън излязъл от устата му;
5. От него се запалили въглени;
6. Той свел небесата и слязъл;
7. Мрак бил под нозете Му;
8. Той се носил на херувимите;
9. Направил тъмнината тайното Си място;
10. Около Него имало тъмни води и гъсти облаци;
11. От блясъка пред Него преминали гъстите Му облаци, града и огнените въглени;
12. Господ прогърмял с гласа Си, което станало видно от градушката и огнените въглища;
13. Той изпратил стрели и светкавици;
14. Каналите на водата можели да се видят;
15. Основите на света се разкрили.

Всички тези точки са откровение за кръста на Христос и за това как Отец е слязъл и е станал свидетел на събитието. Би било добре да прегледаме всяка една точка в светлината на кръста. Ще се фокусираме върху някои от тях. Обърнете внимание на 12-та точка.

Пс. 18:13 И ГОСПОД прогърмя от небето и Всевишният издаде гласа Си, град и огнени въглени.

Виждаме че гласът (или Словото) на Господ се проявява като градушка и

огнени въглища. Вижте тази мисъл отново в Еремия:

Ер. 5:14 Затова, така казва ГОСПОД, Бог на Войнствата: Затова, че говорите тези думи, ето, **Аз ще направя словата Си огън в устата ти, а този народ — дърва, и ще ги пояде.**

Словото на Бога е представено като огън, а хората като дърва, и Божието Слово ги изгаря. Виждаме това отново в Откровение:

Откр. 11:3-5 А на двамата си свидетели ще дам да пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни облечени във вретища. Те са двете маслинени дървета и двата светилника, които стоят пред Господаря на земята. И ако някой поиска да ги повреди, огън излиза от устата им и поглъща неприятелите им. И ако някой поиска да ги повреди, така той трябва да бъде убит.

Къде са били огнените въглища по време на Христовата смърт?

Песен на песните 8:6 Положи ме като печат на сърцето си, като печат на ръката си — защото любовта е силна като смъртта, ревността е жестока като Шеол; пламъците ѝ са огнени пламъци, като ГОСПОДНИЯ пламък.

Римл. 12:19-21 Възлюбени, не си отмъщавайте, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: “На Мен принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“ И така, “ако неприятелят ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, дай му да пие; защото, това като правиш, **ще натрупаш жар на главата му.**“ Не се оставяй да те побеждава злото; а ти побеждавай злото чрез доброто.

3 Царе 18:38-39 Тогавя падна огън от ГОСПОДА и изгори всеизгарянето и дървата, и камъните, и пръстта, и облиза водата, която беше в рова. И когато целият народ видя това, всички паднаха по лице и казаха: ГОСПОД, Той е Богът! ГОСПОД, Той е Богът!

1 Петр. 4:12-13 Възлюбени, не се чудете на **огненото изпитание**, което идва върху вас, за да ви изпита, като че ви се случва нещо чудно, а се радвайте, доколкото сте участници в **страданията на Христос**, за да се радвате и ликувате и когато се яви Неговата

слава.

Основите на света били разкрити при смъртта на Христос. Преди основаването на света, в съвета на мир между Отец и Сина, (Зах. 6:13) Словото на Господ определило, че Синът ще бъде агнето заклано от основаването на света. Това Слово било изявено в плът на кръста. Този огън имал много пластове.

1. Той идвал от скръбта и ужаса на отделянето между Отец и Сина.
2. Кръстът на Христос бил любящият дар на Отец към света. Отец и Син трупали жар върху главите на цялата човешка раса. В откровението на кръста, ние видяхме любовта на Бога и, когато вярваме, тя поглъща и изгаря нашия грях.
3. Усещането на Христос за човешката греховност и любовта Му към закона на Неговия Баща предизвикват у Него силно страдание.
4. И накрая, огънят представя и хвърлените от Сатана стрели, когато той се опитвал да убеди Христос, че е изгубен, и че положението е безнадеждно.

Как Христос е бил поразен с градушка на кръста?

Когато Христос понесъл греховете ни на кръста, Любовта Му към закона на Неговия Баща му причинила дълбока скръб при мисълта, че хората нарушават заповедите на Неговия Отец. Това преживяване е разкрито при язвите в Египет:

Иzx. 9:31 Ленът и ечемикът бяха изпобити [от градушката, Ис. 53:4 „поразен от Бога“], защото ечемикът беше на класове, а ленът връзваше семе [цъфтеж, пъпка].

Ечемикът е онзи посев, чийто снопове били полюшвани при провеждането на празника на първите плодове според юдейския календар, а Христос е нашият първи плод.

1 Кор. 15:23 Но всеки на своя ред: Христос — първият плод; а после тези, които са Христови — при Неговото пришествие.

Поразяването на първите плодове е поразяването на Христос на кръста. Градушката е вода, която е здраво замръзнала. Човекът под осъждането на закона ще усети ужилващото убеждение за неговия грях. На едно друго ниво виждаме, че падналите ангели някога са били служебни духове, донасящи водата на живота, но сърцата им са се закоравили чрез престъплението и обвиненията им срещу грешника падат от небето като градушка. Спомнете си паралела на градушката със злите ангели.

1. Той предаде също и добитъка им на градушката, ...
2. като изпрати зли ангели между тях. Пс. 78:48-49

Следователно, ако размислим внимателно за кръста, можем да започнем да разбираме какво се е случило в Гаваон. Първо нека обобщим преживяването на Христос:

1. Христос застанал на пролома на човечеството.
2. Пролом означава отдръпване на Божия Дух, “изоставяне”;
3. Христос изявил това отдръпване с думите “Жаден съм”;
4. Без Божията защита, Сатана бил свободен да измъчва Христос и дори да се опитва да Го убие физически. “Ние Го счетохме за поразен от Бога”;
5. Духовното страдание на Христос дошло от усещането за греха на човека положен върху Него и последвалото отделяне от Неговия Отец.
6. Смъртта Му била причинена от ужаса на това отделяне.
7. Физическото страдание щяло да бъде причина за Неговата смърт, ако Той нямал любов към закона на Неговия Баща. Силната скръб на Сина Го погълнала като огън преди физическото мъчение да може да прекъсне живота Му.

А сега ще сравним това със случая на аморейците.

1. Аморейците били в пролома, защото чашата на нечестивостта им била пълна.
2. Духът на Бога бил оттеглен от тях. Те били оставени.
3. Исус все още им давал физическа сила, за да живеят въпреки че

те отричали духовния Му характер. Христос все още бил тясно свързан с тях.

4. Без защита от Бога, Сатана бил свободен да направи с тях каквото пожелае.
5. В Исус Навин 10:10 се казва, че Господ ги е смутил. С други думи, Той оставил Неговото Слово да ги убеди в греха им. Това убеждаване в грях ги обезпокоило и ги накарало да бягат. Това е духовната градушка и огънят на Бога, както ни казва Библията.
6. Осъзнавайки, че не би могъл да използва изплашените аморейци, за да унищожи Израил, Сатана ги унищожил физически в жестокия си гняв. Но силата за извършването на това дело била дадена на Сатана от Бога. На тоягата било позволено да падне на земята и да се превърне на змия. Сатана изпратил физическа градушка.
7. Използването на Христовата сила от Сатана с цел унищожение, причинило скръб у Христос, а физическата изява на градушката била откровение за страданията на Христос на кръста.

Трябва да помним образа за Божия гняв, както е разкрит на кръста. Словото на Бога смутило Христос, когато понасял греховете ни, а Сатана бомбандирал ума Му със съмнения, докато в същото време се опитвал да Го убие физически. Той вършел това, използвайки римските войници и израилевите водачи. На тези хора била дадена сила от Христос, но умовете им били контролирани от Сатана.

Исус разкрил огъня и градушката на Бога, когато очистил храма в Ерусалим.

С ревност и суровост каквито преди това никога не бе изявявал, той преобърна масите на онези които обменяха пари. Монетите падаха с остър звук на мраморния под. Никой не дръзна да постави под съмнение Неговата власт. Никой не дръзна да спре, за да събере несправедливо добитата си печалба. Исус не ги удари с камшика от въжета, но в Неговата ръка, този обикновен камшик изглеждаше ужасно, като пламтящ меч. Храмовите служители, спекулиращите свещеници, продавачите и търговците на добитък,

с техните овце и волове, се втурват да бягат далече от мястото и майки в ума си само тази мисъл – да избягат от осъждането на Неговото присъствие.

Паника помита множеството, което усеща осеняващата сила на Неговата божественост. Викове на ужас се изтръгват от стотици пребледнели устни. Дори учениците треперят. Те са изпълнени с благоговение от думите и поведението на Исус, така различни от обичайното Му държание. *Копнежът на вековете – стр. 159 / бълг. Гл. 16, В Неговия храм - Параграф 14, 15*

Виждаме че силата на Христос е използвана унищожително срещу неодоушевените обекти. Той преобръща масите и унищожава търговията им. Въжето в ръката Му е символ на съда и има ефект на пламтящ меч. Мечът е Неговото Слово и това Слово пронизва нечестивите души на хората, карайки ги да треперят от ужас. Но Той не ги поразява физически. Христос очистил духовно храма с огъня на убеждението. Четиридесет години по-късно, на Сатана било позволено да унищожи физическия храм и Ерусалим, чрез изпращане на римските войници, които изгорили този храм и погубили жителите на града.

Юдеите сами бяха изковали собствените си окови, сами бяха напълнили чашата на отмъщението си. В пълното унищожение, сполетяло народа им, и във всичките бедствия, които ги следваха в разпиляването им, те само жънеха посятото от собствените си ръце. Пророкът казва: “Ти си погубил себе си, Израилю”; “защото си паднал чрез беззаконието си” (Осия 13:9, 14:1 - ЦП). Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. Чрез упорито отхвърляне на Божествената любов и милост евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си. Страхотните жестокости, които се извършиха при разрушаването на Ерусалим, са една проява на отмъстителната мощ на Сатана над поддаващите се на неговия контрол. *Великата борба – стр. 35, 36 / бълг. Гл. 1 Предсказание за участието на света / Унищожението на Ерусалим - Параграф 45*

Вече можем да кажем, че, когато Господ смутил аморейците, Той направил едно последно усилие да ги достигне и да ги насърчи да изповядат греховете си; но те останали в бунта, закоравили вратовете си, и дали на Сатана пълно право да ги унищожи физически.

Забелязваме, че Сатана често използва физически предмети, за да маскира духовната истина. Когато Христос говорил за хляба, който представя Неговото тяло, Римската църква взема тази емблема и твърди, че тя се превръща в реалното тяло на Христос. Сатана взема духовната градушка на Божието Слово и я прави физическа, за да маскира истината за това, което върши Бог. Забележете отново образа на Ерусалим:

Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. *Великата борба – стр. 35 / бълг. Гл. Предсказание за участието на света / Унищожението на Ерусалим - Параграф 45*

Ето принципа, стъпка по стъпка:

1. Божието Слово като градушка и огън убеждава хората в грях. Това убеждение разкрива добротата на Бога и Неговите дарове към човечеството, а също и душевното усещане за вина поради престъплението.
2. Човешката душа постоянно отхвърля умоляванията на Духа.
3. Бог отдръпва колебливо Духа Си и това причинява суша в душата.
4. Сатана поема пълен контрол.
5. Сатана докарва физическото им унищожение тъй като му е позволено да използва физическата сила на Бога според неговата собствена воля.
6. Сатана маскира своето унищожително дело, за да може останалите да мислят, че Бог е физическият унищожител.

Вижте отново как вдъхновението описва това:

Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без каквато и да е сила, с която да

владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана. Унищожението на Ерусалим е едно страшно и тържествено предупреждение към всички, които не вземат на сериозно предложенията на божествената благодат и се противят на умоляванията на божествената милост. Никога не е било давано по-решително свидетелство за омразата на Бога към греха и за сигурното наказание, което ще сполети виновника. *Великата борба – стр. 36, Параграф 1 / бълг. Гл. 1 Унищожението на Ерусалим/Предсказания за участи на света - Параграф 46*

Когато четем Писанието под маската на сатанинската жестокост, ние не виждаме един Баща, който прави последно усилие да спаси, но един разгневен Бог, настроен за отмъщение, смърт и унищожение. Ако четем тази история и останем с мисълта, че Бог лично унищожават аморейците, тогава поставяме смъртта на трона в умовете си и Сатана постига своята цел, докарвайки смърт на онези, които се покланят на Бога на смъртта и унищожението.

Триумфът на светлината над тъмнината

Нека повторим този изключително важен момент на човешката реалност - имитирането на Божеството, на което се кланяме. Ако Бог е 99% любов и 1% отмъстителен унищожител, тогава Той е 100% отмъстителен унищожител. Един процент черно ще затъмни онези 99% бяло. Всяка изява на сила за убиване и унищожаване от страна на нашия Баща подсигурява повторението на този принцип в онези, които Му се покланят. Заповядано ни е да имитираме Христос във всичко, черта по черта.

Изучавайте Христос. Изучавайте характера Му, черта по черта. Той е нашият Образец, който се изисква да копираме в живота и характера си, в противен случай пропускаме да представим Исус, но представяме едно фалшиво копие на света. Не имитирайте никой човек, защото хората са погрешни в навиците си, речта, поведението и характера си. Представям ви Човекът Христос Исус. *Избрани вести – том 3, стр. 170 / бълг. Гл. 21 Елън Уайт – Доклади от конференцията в Минеаполис - Скъпоценни обещания срещу мрачни картини / Изучавайте нашия образец Исус*

Пред себе си имаме едно дело, което изисква най-прилежно старание и най-стриктна бдителност, заедно с непрестанна молитва, в противен случай няма да сме в състояние да победим дефектите на нашия характер и да копираме божествения Образец. Всички ние трябва да изучаваме и имитираме живота на Христос. *Свидетелства към църквата – том 4, стр. 135 / бълг. Гл. 13 Мисионери в дома Параграф 4*

Ако вярваме, че Христос е извадил физически меч пред Исус Навин и го е използвал, за да посече ханаанците, и, ако вярваме, че самият Христос удавя хората и ги изгаря с огън, тогава ще вършим точно същите неща, защото Христос е наш образец във ВСИЧКО, а не само в някои неща. Единственият начин смъртта да бъде напълно победена е като стане сигурно, че, когато гледаме Христос и Неговия Баща, ние не виждаме у тях въобще никаква тъмнина и смърт.

Тъмнината и смъртта са равнозначни идеи в Писанието.

Йов 28:3 Човек е сложил край на тъмнината и издирва скалите докрай в мрака и смъртната сянка.

Пс. 107:14 Изведе ги от тъмнината и сянката на смъртта и разкъса оковите им.

Писанието ни казва:

1 Йоан 1:5 И известието, което чухме от Него и известяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина.

Няма тъмнина и смърт в нашия Отец и в Господ Исус. Бог е светлина и в Него няма въобще тъмнина. Така че въпросът, който трябва да обмислим е следният: Виждаме ли смърт в характера на Бога? Покланяме ли се на смъртта с действията, които приписваме на нашия Отец и на Господ Исус? Сега е времето да се види голямата светлина и да се излезе от тази тъмнина, която приписва на Бога смърт и унищожение. Това е последната вест на милост към света. Това е откровение за Божия характер на любов.

Ис. 9:2 Народът, който ходи в тъмнина, видя голяма светлина; над онези, които живееха в земя на смъртна сянка, осия светлина.

Ис. 60:1-3 Стани, свети, защото дойде светлината ти и славата ГОСПОДНА те осия. Защото, ето, тъмнина покрива земята и мрак — племената; а над теб ще осияе ГОСПОД и славата Му ще се яви над теб. И народите ще дойдат при светлината ти, и царете — при сиянието на зората ти.

Духът на пророчеството ни казва ясно какво се намира в тази светлина от Исая 60-та глава:

Той кара "светлината да изгрее из тъмнината" (2 Кор. 4:6). Когато "земята беше пуста и неустроена и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата. И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина" (Бит. 1:2, 3). Така и в нощта на духовната тъмнина Божието слово заявява: "Да бъде светлина". Той казва на Своя народ: **"Стани, свети, защото светлина дойде за теб, и славата Господна те осия"** (Ис. 60:1).

“Ето,” казва Писанието, “тъмнината ще покрие земята, и голям мрак народа; но Господ ще се издигне над теб, и **славата Му ще се види върху теб.**” Исая 60:2

Тъмнината, дължаща се на неправилното разбиране на Бога, е която обгръща света. Хората губят познанието си за Неговия характер. Той е бил грешно тълкуван и изопачаван. И точно по това време трябва да се прогласи една вест, вест осветляваща с влиянието си и спасяваща със силата си. **Неговият характер трябва да се извести. В тъмнината на света трябва да се разискри светлината на славата Му, светлината на Неговата доброта, милост и истина.** *Нагледните уроци на Христос – стр. 415 / бълг. Притчи Христови Гл. 29 Да посрещнат Младоженеца – Параграф 20-22*

Слънцето и луната остават неподвижни

Исус Навин 10:12 Тогава Исус говори на ГОСПОДА в деня, когато ГОСПОД предаде аморейците пред израилевите синове, и каза пред очите на Израил: Застани, слънце, над Гаваон и ти, луна, в долината Еалон!

Спирането на слънцето и луната е също препратка към кръста на Христос.

Остава едно единствено напомняне: Нашият Изкупител винаги ще носи белезите на Неговото разпятие. Върху наранената Му глава от страната Му, на ръцете и нозете Му се намират единствените следи от жестокото дело, което е извършил греха. Пророкът казва, гледайки Христос в славата Му: "Ярки лъчи идват от страната Му и там бе скривалището на силата Му." Авакуум 3:4, *Великата борба – стр. 674 / бълг. Гл. 42 Краят на борбата - Параграф 34*

Ако продължим да четем по-нататък в Авакуум 3-та глава ще видим следното:

Авакуум 3:11 Слънцето и луната застанаха в жилището си при светлината на Твоите летящи стрели, при сиянието на Твоето святкащо копие.

Еврейското име на Исус е като това на Исус Навин. Когато Исус Навин, водачът на Израил, заповядал на слънцето и луната да застанат неподвижни, той отразявал делото на Христос за заповядване на слънцето и луната да останат неподвижни, докато умираше на кръста. Цялото творение се преклонило пред този акт на удивителна любов. В същото време змията била разкрита като унищожител. На върлината, (или пръта), е разкрита унищожителната змия. Наистина можем да кажем:

Пс. 18:12 От блясъка пред Него преминаха гъстите Му облаци, град и огнени възглени.

Заставането на слънцето и луната дало възможност на слънчевата светлина да продължи да свети цял ден. Това означава, че е имало пълна дневна светлина в продължение на 24 часов период, което символизира пълната победа на Христос над тъмнината чрез кръста. В небето няма да има нощ, което показва, че тъмнината на смъртта е победена напълно. Както Сатана се е опитвал да скрие Божията любов в смъртта на Неговия Син, чрез неговото измъчване и физическото разпъване на Христос, така и в историята за Гаваон, Сатана се е опитал да

скрие символичната история за кръста с един гневен и яростен Бог, който смазва главите на нечестивите с физически камъни. Сега е времето да станем и да засияем като влезем в светлината на Божия любящ характер.

Божият странен акт

С всички тези мисли в умовете ни сега сме готови да проучим значението на Божието странно дело.

Ис. 28:21 Защото ГОСПОД ще стане както на хълма Ферагим, ще се разгневи както в долината Гаваон, за да направи делото Си, чудното Си дело, и да извърши работата Си, удивителната Си работа.

Първата употреба на думата странен (чуден) представя следното значение на еврейски:

Речник на Стронг: [Еврейски 2114] зур

Основен корен; **да обърнеш настрана** (особено за жилище); отгук – да станеш чужд, странен, скверен; по-конкретно (активно причастие) да извърша прелюбодейство: - (да изляза от) друг (о) (човек, място), проветрявам, изчезвам, (права) странен (странник, нещо, жена).

Еврейско-халдейски лексикон на Гезений: **Да обърна настрана. Да напусна. Да свърна от пътя.** Да станеш странен.

Странното дело на Бога не е, че Той лично издига юмрук и смазва враговете Си. Странното дело е, че Той се обръща настрана и позволява да бъде направен пролом в Духа Му. Той Си позволява да стане непознат според желанието на грешника.

Втората дума за странен е друга еврейска дума. Тя създава усещането за нещо чуждо.

Речник на Стронг: [Еврейски 5237] нокрий

От Еврейски 5235 (втората форма); странен, в разнообразие от степени и приложения (чужд, несвързан, прелюбодеен, различен,

чуден): - непознат, чужд, извънземен, странен (странни, чужда жена).

За Господ е абсолютно чуждо да се обърне и да стане непознат за децата Си. След дълги години опити да достигне дадена група хора, Той най-накрая отдръпва Духа Си. Това действие Го кара да потреперва от скръб и ужас, както видяхме в живота на Христос, когато оплаквал Ерусалим. Той искал да ги събере както кокошка събира пиленцата си, но те отказали.

Каквото и да разбираме за учението на Библията, трябва да го хармонизираме с това, което знаем за характера на Бога в светлината на Неговото съвършено откровение в лицето на Исус Христос. Исус постоянно е срещал трудности да изрази духовните истини на хората, защото те продължавали да се затварят във физическата сфера и не искали да напредват към нейното по-дълбоко значение.

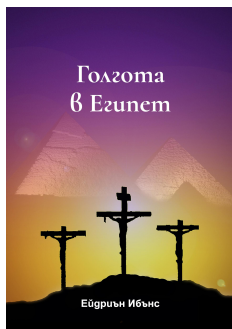
Кой е Богът, седящ на трона на сърцата ни? Дали Богът на когото служите е някой, който е лично отговорен за смъртта на милиони хора? Дали насилието е станало част от Бога на когото се покланяте? Ако в момента смъртта стои на трона, тогава смъртта ще бъде вечна, защото Бог е вечен.

Ако Бог е любов, милостта, благодатта и справедливостта Му се разкриват, позволявайки на Неговите поданици да получат плодовете от собствените си ръце, и тогава действително, последният враг, който ще бъде победен е смъртта. Когато последната вест на милост относно Божия характер бъде разкрита, смъртта ще бъде премахната от трона на вселената (и умовете ни) и ние ще Му служим без страх.

Лука 1:74 Да ни даде, на нас, които сме освободени от ръката на неприятелите ни, да Му служим без страх,

1 Кор. 15:26 Последният враг, който ще бъде унищожен, е смъртта.

2 Тим. 1:7 Защото Бог ни е дал дух не на плахост.

Голгота в Египет

Помислете внимателно. Умовете на римските войници са контролирани от Сатана, но диханието чрез което живеят е животът, който осветлява всеки човек, идващ на света. Силата на Христос в душите на хората е използвана от Сатана, за да Го прикове на кръста. Само спрете и се замислете за това за момент. Илюстрацията на римски войник, който държи високо вдигнат чук, с който забива пирон в онези скъпоценни ръце на Спасителя, държи ключа за язвите в Египет и цялата унищожителна сила изявена на земята.

Боговете на Египет - като светкавици от небето

В Библията има няколко случая на осъждане на хора чрез убиване с камъни заради престъплението им. От къде е дошла тази практика? Бог ли е представил идеята на Мойсей, или тя е дошла от някакъв друг източник? Възможно ли е падналите върху Израил присъди да имат връзка с техните идеи за съд, вместо те да идват от самия Бог? Дали грехът със златното теле променил нещо в отношенията между Бог и Израил? Важно ли е да се знае това? Който има уши да слуша, нека слуша.

Змията разкрита при завладяването на Ханаан

Как помиряваме масовото изстребване на народи от Израил със силата на меча с думите на Христос?

...защото всички, които водят меч, от меч ще загинат.

Не само мъже и жени, но и деца:

Вт. 2:34 И в онова време превзехме всичките му градове и изпълнихме проклятието над всеки град — мъжете, жените и децата; не оставихме нито един оцелял.

Божият странен акт

"Защото ГОСПОД ще стане както на хълма Ферасим, ще се разгневи както в долината Гаваон, за да направи делото Си, чудното Си дело, и да извърши работата Си, удивителната Си работа." Ис. 28:21

Какъв е странный акт, който Бог извършва? Мнозина твърдят, че това е един нехарактерен акт на Бога, който прочиства вселената от грях. Дали Бог някога излиза извън характера Си?

Кой е Богът на който се покланяте? Дали Той е автор на живота, любовта и свободата, или е някаква комбинация от автор на живота и автор на смъртта? Дали Божията милост и справедливост са две противоположни страни в Неговото естество, или справедливостта е израз на Неговата милост?

Дали Бог е в земетресението, вятъра и огъня по същия начин както е и в тихия и тънък глас? Дали Бог лично умъртвява хиляди чрез огън подобно на това, което се случи в Нагазаки и Хирошима? Защо Исус изобличил учениците, че искали да падне огън от небето и напълно отхвърлил тяхната идея, дори когато се позовали на случая с Илия, за да се аргументират?

Има ли последователност в това Исус да стои пред Исус Навин с изваден меч и да казва на учениците Си, че онези, които вадят меч ще загинат от него?

В тази книжка се съдържа един откровен стремеж да се намери отговор на тези въпроси и да се потвърди истината, че Бог е любов и ще въздаде на всеки човек според собствените му дела.